

Overweging zondag 15 juli 2012 - 15e Zondag door het jaar - Amos 7,12-15; Psalm 85; Marcus 6,7-13

Beste mensen,

dit weekend las ik in Trouw een mooi artikel over de moderne angst om te verdwalen.

Mensen laten zich letterlijk steeds meer leiden door handzame elektronische apparaten als een TomTom, een routeplanner of de Buienradar.

Zouden we nog wel zonder die hulpmiddelen kunnen, zouden we het nog wel aandurven met zo weinig in je bagage op pad te gaan?

De profeet Amos over wie we vandaag hoorden heeft een antwoord op de vraag naar gemak en ondersteuning:

'Ik ben een veehoeder en vijgenkweker, maar de Heer heeft mij weggehaald en gezegd: "Trek als profeet naar mijn volk Israël".'

Het is God die Amos in beweging brengt, hij kan niet anders dan aan diens oproep gevolg geven. Met zijn woorden gaat Amos dwars in tegen de regels en het gezag van zijn tijd.

In de psalm die we vanochtend zongen, Psalm 85, klonken woorden van verzoening en heilheid: trouw en barmhartigheid ontmoeten elkaar, vrede en recht omhelzen elkaar.

Het is een boodschap vol zegen voor eenieder die ernaar wil luisteren en zich ernaar gedragen.

Hoe moet je dan de Blijde Boodschap verkondigen in onze tijd?

Vraagt het om bijzondere gaven?

Moet je van alles meenemen?

Als Jezus zijn leerlingen uitzendt geeft Hij hen verrassend compacte aanwijzingen: neem niets meer mee dan het strikt noodzakelijke, accepteer het onderdak dat je onderweg krijgt, ga weg waar men je niet wil ontvangen en toehoren.

Jezus geeft zijn leerlingen geen handboek voor missionering, laat staan een reis- of survivalgids.

Hij zendt de leerlingen twee aan twee uit, en daagt ze uit te vertrouwen op de kracht van de boodschap die ze gaan verkondigen.

Doet het inderdaad niet afbreuk aan wat je te zeggen hebt als je vooral met allerlei hulpmiddelen in de weer bent?

Marcus wil ons in zijn evangelie niet alleen vertellen
over de leerlingen van Jezus en hun optreden.
Zegt hoe Jezus zijn leerlingen uitzendt
trouwens niet heel veel over Jezus zelf?
Hij leefde als een mens uit één stuk.
Vanuit vertrouwen in zijn Vader
trad Hij mensen tegemoet.

Gaat het er in verkondiging niet veel meer
om mensen te laten zien
dat het Goede Woord iets met jou doet:
het doet je vol vertrouwen op weg gaan
het verbergt je zwakke kanten niet,
maar geeft je moed om toch te zijn wie je bent?
Durf je te laten zien dat het levende Woord voor jou
een bron van levensvreugde is,
dat het je verbindt met God en met mensen?

Als Jezus' leerlingen getuigen van hun geloof,
duivels uitdrijven en zieken genezen,
is het wonder niet de overwinning op kwaad en ziekte,
maar dat gewone mensen hun beperkingen overstijgen,
de roepstem in hun leven durven volgen,
de weg naar het leven gaan zoals zij zijn,
ongewapend, zonder zware bepakking,
maar met oog voor het wezenlijke,
voor wie en wat ertoe doet.
De bepakking van wie zo op weg gaat
is niet lichtgewicht,
maar heeft juist een groot soortelijk gewicht!

Durven wij het aan om zo mensen van de Weg te zijn,
gezonden door de Ene en Eeuwige?
Vaak ben je op je best als je zonder al veel na te denken
vanuit vertrouwen doet wat gedaan moet worden,
niet beredeneerd,
maar vanuit je hart en geweten.
En wat betreft de voorbereiding op het reizen:
een pelgrim zei het dit jaar heel treffend:
Alles wat je nodig hebt, komt je onderweg tegen.

Laten we bidden dat in ons de Geest gaat waaien
die ons terugbrengt bij de kern,
die schijnbare dwaalwegen doet veranderen
in een weg van leven voor onszelf en velen
die wij onderweg ontmoeten,
dat de Geest ons thuisbrengt bij God
die ons ziet op al onze wegen.
Amen.